

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (descriptive research) ประเภทการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (correlation studies) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล คือ อายุ สถานภาพสมรส ฐานะทางเศรษฐกิจ แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน คือ ประเภทหอผู้ป่วย ภาระงานสัมพันธ์ภาพในหน่วยงาน การรับรู้ต่อระบบบริหาร การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเองกับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข และสร้างสมการพยากรณ์ความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข จากปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน และศึกษาความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ พยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติการพยาบาลและไม่อยู่ในตำแหน่งผู้บริหารทางการพยาบาล โรงพยาบาลทั่วไป 67 แห่ง สังกัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวนประชากรทั้งสิ้น 9,676 คน (กระทรวงสาธารณสุข, 2540)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้จากการสุ่มจากประชากรเป้าหมาย โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – stage sampling)

1. กำหนดขนาดตัวอย่างตาม Yamane (1976 อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูต, 2538)

$$n = \frac{N}{1 + Ne}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างเท่าที่ยอมรับได้ ในที่นี้กำหนดไว้ 5%

ผลการคำนวณได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน แต่เนื่องจากการเพิ่มจำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น โอกาสของความคลาดเคลื่อนจะน้อยลงและเพื่อลดการสูญหายของแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 10 เป็น 424 คน

2. แบ่งโรงพยาบาลทั่วไปที่อยู่ในภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือและภาคใต้ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามขนาดของโรงพยาบาล ดังนี้ กลุ่มโรงพยาบาลขนาดเล็กมีจำนวนเตียง 140-250 เตียง กลุ่มโรงพยาบาลขนาดกลางมีจำนวนเตียง 251-360 เตียง และกลุ่มโรงพยาบาลขนาดใหญ่มีจำนวนเตียง 361-500 เตียง (ปรากฏดังตารางที่ 31 ในภาคผนวก ข)

3. สุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยการจับสลาก เลือกโรงพยาบาลจากแต่ละกลุ่ม ๆ ละ 1 แห่งในแต่ละภาค จะได้กลุ่มตัวอย่างภาคละ 3 โรงพยาบาล รวมโรงพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 12 โรงพยาบาล (ปรากฏดังตารางที่ 31 ในภาคผนวก ข)

4. หาจำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละโรงพยาบาลของโรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ที่สุ่มได้ด้วยวิธีคำนวณตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละโรงพยาบาล ให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 424 คน โดย 424 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 ของประชากรทั้งหมด แล้วนำร้อยละ 25.6 ไปคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงพยาบาล

5. สืบจรรยาชื่อหอผู้ป่วยในโรงพยาบาลทั่วไปที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และขึ้นตรงกับกลุ่มงานการพยาบาล รวมทั้งสืบจรรยาชื่อพยาบาลวิชาชีพในหอผู้ป่วยนั้น ๆ ซึ่งปฏิบัติงานมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี โดยขอหนังสือจากคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลทั่วไปทั้ง 12 แห่ง เพื่อขออนุญาตรายชื่อพยาบาลวิชาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับรายชื่อพยาบาลวิชาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดแล้ว จึงทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยการจับสลากรายชื่อพยาบาลวิชาชีพ เพื่อให้ได้ตามจำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการปฏิบัติงานและความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส ประเภทหอผู้ป่วย และฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะแบบสอบถามมีทั้งให้เลือกตอบและเป็นคำถามปลายเปิด มีจำนวนทั้งหมด 4 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาค้นคว้าตำรา วารสารและงานวิจัยต่าง ๆ แนวคิดเกี่ยวกับแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวของ House (1981) และดัดแปลงจากแบบสอบถามของ พรทิพย์ สุรโยธี ณ ราชสีมา (2537) โดยดัดแปลงสำนวนภาษาให้มีความกระชับรัด ชัดเจน เข้าใจง่าย จึงพัฒนาแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 11 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบประเมินค่า (rating scale) มีคำตอบเป็นทางเลือก 5 ระดับ

วิธีตอบแบบสอบถามแต่ละข้อ กำหนดให้ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกตอบแต่ละช่องคำตอบ ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

เป็นจริงมากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นเป็นจริงตรงกับความรู้สึกทุกประการ
เป็นจริงมาก	หมายถึง	ข้อความนั้นเป็นจริงตรงกับความรู้สึกเป็นส่วนใหญ่
เป็นจริงบางส่วน	หมายถึง	ข้อความนั้นเป็นจริงตรงกับความรู้สึกเพียงบางส่วน
เป็นจริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นเป็นจริงตรงกับความรู้สึกเพียงเล็กน้อย
ไม่เป็นจริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่เคยเกิดขึ้นเลย

เกณฑ์กำหนดการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามมีดังนี้

ถ้าเลือก	เป็นจริงมากที่สุด	ได้คะแนน	5
ถ้าเลือก	เป็นจริงมาก	ได้คะแนน	4
ถ้าเลือก	เป็นจริงบางส่วน	ได้คะแนน	3
ถ้าเลือก	เป็นจริงเล็กน้อย	ได้คะแนน	2
ถ้าเลือก	ไม่เป็นจริงเลย	ได้คะแนน	1

เกณฑ์การตัดสินระดับความเห็นที่มีต่อแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวทำ
โดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในการแปลผลดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50-5.00 หมายถึง	แรงสนับสนุนทางสังคมจาก ครอบครัวอยู่ในระดับดีมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง	แรงสนับสนุนทางสังคมจาก ครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.49 หมายถึง	แรงสนับสนุนทางสังคมจาก ครอบครัวอยู่ในระดับไม่ดี

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยศึกษาค้นคว้าตำรา วารสารและงานวิจัยต่าง ๆ แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยด้านการปฏิบัติงานที่มีความสัมพันธ์กับความเหนื่อยหน่าย ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ภาระงาน สัมพันธภาพในหน่วยงาน การรับรู้ต่อระบบบริหาร และการรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง มีความสัมพันธ์กับความเหนื่อยหน่ายมากที่สุด และดัดแปลงจากแบบสอบถามของ จินตนา ญาติบรรทุง (2528) และ พรทิพย์ คุวณิชยวงศ์ (2535) โดยดัดแปลงสำนวนภาษาให้มีความกระชับรัด ชัดเจน เข้าใจง่าย จึงพัฒนาแบบสอบถามที่มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 32 ข้อ ประกอบด้วย

ภาระงาน	จำนวน 7 ข้อ
สัมพันธภาพในหน่วยงาน	จำนวน 7 ข้อ
การรับรู้ต่อระบบบริหาร	จำนวน 12 ข้อ
การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง	จำนวน 6 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบประเมินค่า (rating scale) มีคำตอบเป็นทางเลือก 5 ระดับ

วิธีตอบแบบสอบถามแต่ละข้อ กำหนดให้ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกตอบแต่ละช่องคำตอบ ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

เป็นจริงมากที่สุด	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความทั้งหมดในประโยคตรงตามความเป็นจริงในการทำงานทุกประการ
เป็นจริงมาก	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความทั้งหมดในประโยคส่วนมากตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงาน

เป็นจริงบางส่วน	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความในประโยคตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงานเพียงบางส่วน
เป็นจริงน้อย	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความในประโยคตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงานเพียงเล็กน้อย
ไม่เป็นจริงเลย	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความทั้งหมดในประโยคไม่ตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงานเลย

เกณฑ์กำหนดการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามมีดังนี้

ถ้าเลือก	เป็นจริงมากที่สุด	ได้คะแนน	5
ถ้าเลือก	เป็นจริงมาก	ได้คะแนน	4
ถ้าเลือก	เป็นจริงบางส่วน	ได้คะแนน	3
ถ้าเลือก	เป็นจริงเล็กน้อย	ได้คะแนน	2
ถ้าเลือก	ไม่เป็นจริงเลย	ได้คะแนน	1

เกณฑ์การตัดสินระดับความเห็นที่มีต่อปัจจัยด้านการปฏิบัติงานทั้ง 4 ประการ ทำโดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในการแปลผลดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50-5.00 หมายถึง	อยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง	อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.49 หมายถึง	อยู่ในระดับน้อย

ส่วนที่ 3 แบบวัดความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ เป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย ศึกษาค้นคว้าตำรา วารสารและงานวิจัยต่าง ๆ แนวคิดเกี่ยวกับความเหนื่อยหน่ายของ Maslach โดยแปลมาจากแบบวัดความเหนื่อยหน่ายของ Maslach และ Jackson (1986) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพสูงและเป็นที่ยอมรับหลาย และมีการนำแบบวัดความเหนื่อยหน่ายไปใช้ในกลุ่มบุคคลหลายสาขาอาชีพ โดยแบ่งการวัดออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความอ่อนล้าทางอารมณ์ การลดความเป็นบุคคล และการลดความสำเร็จส่วนบุคคล ทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความเหนื่อยหน่ายแต่ละด้านโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น .90 , .79 และ .71 ตามลำดับ และศึกษาจากแบบวัดความเหนื่อยหน่ายซึ่งแปลโดย

พรทิพย์ คุณนิษฐ์วงศ์ (2535) จึงพัฒนาแบบสอบถามโดยมีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 22 ข้อ ประกอบด้วย

ความอ่อนล้าทางอารมณ์	จำนวน	9	ข้อ
การลดความเป็นบุคคล	จำนวน	5	ข้อ
การลดความสำเร็จส่วนบุคคล	จำนวน	8	ข้อ

ลักษณะแบบประเมินความเหนื่อยหน่าย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ มีทั้งข้อความทางบวกและทางลบ

วิธีตอบแบบสอบถามแต่ละข้อ กำหนดให้ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกตอบแต่ละช่องคำตอบ ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

0	หมายถึง	ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนั้นเลย
1	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนั้นอย่างมากปีละ 2-3 ครั้ง
2	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนั้นอย่างมากเดือนละ 1 ครั้ง
3	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนั้นเดือนละ 2-3 ครั้ง
4	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนั้นสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
5	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนั้นสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง
6	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนั้นทุก ๆ วัน

เกณฑ์กำหนดการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามมีดังนี้

			ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ถ้าเลือก	ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้น	ได้คะแนน	0	6
ถ้าเลือก	อย่างมากปีละ 2-3 ครั้ง	ได้คะแนน	1	5
ถ้าเลือก	อย่างมากเดือนละ 1 ครั้ง	ได้คะแนน	2	4
ถ้าเลือก	เดือนละ 2-3 ครั้ง	ได้คะแนน	3	3
ถ้าเลือก	สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	ได้คะแนน	4	2
ถ้าเลือก	สัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง	ได้คะแนน	5	1
ถ้าเลือก	ทุก ๆ วัน	ได้คะแนน	6	0

การแปลผลคะแนนรวมทั้งชุดของแบบวัดความเหนื่อยหน่าย ทำโดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในการแปลผลดังนี้ (Schaufeli, Enzmann, and Girault, 1993 : 211)

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.00-6.00 หมายถึง ความเหนื่อยหน่ายอยู่ในระดับสูง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00-3.99 หมายถึง ความเหนื่อยหน่ายอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0 -1.99 หมายถึง ความเหนื่อยหน่ายอยู่ในระดับต่ำ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. การตรวจความตรงของเครื่องมือ (validity)

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามขึ้น แล้วนำเครื่องมือทั้งหมดที่ผ่านการพิจารณาแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์แล้ว พร้อมทั้งกรอบแนวคิดและโครงสร้างวิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ด้านการบริหารการพยาบาลทั้งในสถาบันการศึกษาและสถานบริการ จำนวน 10 คน (ดังรายนามในภาคผนวก ก) พิจารณาตรวจสอบความตรงและความครอบคลุมของเนื้อหา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความชัดเจนและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และเกณฑ์การให้คะแนน แล้วนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม โดยถือเกณฑ์ความเห็นสอดคล้องการยอมรับของผู้ทรงคุณวุฒิ ร้อยละ 80 คือ การได้รับการยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 8 คน ดังนี้

แบบสอบถามแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ปรับปรุงการสื่อความหมายของภาษา 5 ข้อ ปรับข้อคำถามที่มี 2 ประเด็นในข้อเดียวเป็น 2 ข้อ และตัดข้อคำถามที่มีข้อความซ้ำซ้อนกัน 2 ข้อ

แบบสอบถามปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน ปรับปรุงการสื่อความหมายของภาษา 18 ข้อ และตัดข้อคำถามที่มีข้อความซ้ำซ้อนกัน 4 ข้อ

แบบวัดความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ ปรับปรุงการสื่อความหมายของภาษา 8 ข้อ

หลังจากปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองใช้

2. การหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ (reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับพยาบาลวิชาชีพที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC (Statistics package for the social science for personal computer) จากนั้นนำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูลจริง และนำมาหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามอีกครั้ง ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน และความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ

แบบสอบถาม	ค่าความเที่ยง	
	ทดลองเครื่องมือ (N=30)	สอบถามข้อมูลจริง (N=400)
ส่วนที่ 1 แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	.93	.92
ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน	.83	.80
ส่วนที่ 3 ความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ	.94	.92
ด้านความอ่อนล้าทางอารมณ์	.92	.92
ด้านการลดความเป็นบุคคล	.89	.85
ด้านการลดความสำเร็จส่วนบุคคล	.87	.88

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตจากคณะกรรมการจริยธรรมของโรงพยาบาลศาสตร์ ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลทั่วไปทั้ง 12 แห่ง เพื่อขออนุมัติเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ส่งแบบสอบถามผ่านหัวหน้ากลุ่มงานการพยาบาลของโรงพยาบาลแต่ละแห่ง พร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแนบแบบสอบถามที่จัดเตรียมไว้เป็นชุดสำหรับกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทหอผู้ป่วย เพื่อมอบให้ผู้ตอบแบบสอบถามตามที่ระบุชื่อไว้หน้าซอง พร้อมซองเปล่าติดแสตมป์เจ้าหน้าที่ ชื่อที่อยู่ของผู้วิจัย เพื่อส่งกลับทางไปรษณีย์ไปยังหัวหน้ากลุ่มงานการพยาบาลในแต่ละโรงพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยขอความร่วมมือในการส่งข้อมูลกลับภายใน 3 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2542 ถึงวันที่ 19 มีนาคม 2542 ได้รับแบบสอบถามกลับจำนวน 410 ชุด จากจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป 424 ชุด
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล เพื่อเตรียมนำไปวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมดจำนวน 400 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.34 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด
4. นำข้อมูลที่ได้อำมาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC (Statistics package for the social science for personal computer) ซึ่งมีการวิเคราะห์ดังนี้

1. การศึกษาสภาพปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน และความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จำแนกตามรายชื่อ รายด้านและโดยรวม และประเมินระดับจากค่าเฉลี่ย

2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล คือ ด้านอายุ ฐานะทางเศรษฐกิจ และแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว กับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson-product Moment Correlation Coefficient)

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล คือ ด้านสถานภาพสมรส กับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แห่งการฉกฉกร (The Coefficient of Contingency) แล้วทำการทดสอบโดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน คือ ด้านประเทภพหผู้ป่วย กับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แห่งการฉกฉกร (The Coefficient of Contingency) แล้วทำการทดสอบโดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

5. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน คือ ด้านภาระงาน สัมพันธภาพในหน่วยงาน การรับรู้ต่อระบบบริหาร และการรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง กับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุขทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson-product Moment Correlation Coefficient)

6. การสร้างสมการพยากรณ์ความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป สังกัดกระทรวงสาธารณสุข จากปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านการปฏิบัติงาน ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) โดยมีลำดับขั้นตอนในการคำนวณดังนี้

6.1 คำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ตัวพยากรณ์กับตัวพยากรณ์ และตัวพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's

Correlation Coefficient, r) และแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541: 316)

เมื่อ r เข้าใกล้ 1.00	สูงกว่า 0.90	มีความสัมพันธ์ในระดับสูงมาก
	ประมาณ 0.70-0.90	มีความสัมพันธ์ในระดับสูง
เมื่อ r เข้าใกล้ 0.50	ประมาณ 0.30-0.70	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
เมื่อ r เข้าใกล้ 0.00	ประมาณ 0.30 และต่ำกว่า	มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

ส่วนเครื่องหมาย + หรือ - แสดงถึงลักษณะของความสัมพันธ์ คือ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก หมายความว่า ข้อมูลทั้งสองมีลักษณะตามกัน ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบหมายความว่า ข้อมูลทั้งสองมีลักษณะตรงกันข้ามกัน

6.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

6.3 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์

6.4 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ โดยทดสอบค่ารวมเอฟ (Overall F-test)

6.5 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ (b) ในรูปคะแนนดิบ

6.6 ทดสอบค่า F เพื่อทดสอบว่าค่า b ของตัวพยากรณ์แต่ละตัว จะส่งผลต่อตัวแปรเกณฑ์หรือไม่

6.7 สมการพยากรณ์

6.8 สร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการทดสอบทั้งหมดที่ระดับ .05